

Canviar el món per sobreviure

Publicat per [Maria Àngels Viladot i Presas](#) [1] el 28/10/2019 - 14:56



El món està en hores molt baixes: s'acaben els recursos, s'acaba l'aigua i l'aire respirable; s'extingeixen les espècies i els ecosistemes. Fa uns dies vaig llegir a l'[ARA](#) [2] que per tercera vegada s'havien trobat plàstics a la fosa de les Mariannes. Aquests plàstics no són una anècdota sinó que ens revelen la magnitud de la marea d'escombraries que avança pels oceans. Sumem-hi l'escalfament de la Terra pels efectes dels gasos hivernacle. En cinquanta anys, l'increment de la temperatura a Espanya ha doblat la mitjana mundial. Si seguim així, dos terços de la superfície de la Península es convertiran en un desert. Ara l'estació més calorosa dura cinc setmanes més que als anys vuitanta. El canvi climàtic no és un mite, sinó dolorosa realitat i els experts ens diuen que ja no el podem fer recular però que estem a temps d'alentir-lo. Fins i tot d'aturar-lo.

Cal un canvi de paradigma econòmic, social i cultural que només es pot aconseguir enfortint la UE

El planeta ja no admet més explotació i dany antropogènic. Soc del parer que no hi ha cap altra prioritat que superi la urgència d'abordar aquesta calamitat. El jovent ho té molt clar; milers d'estudiants fan vaga cada divendres contra l'escalfament global. El fet és que continuem començant els dies amb l'amenaça progressiva sobre el benestar de la humanitat i l'extinció de l'espècie humana. I això malgrat el compromís de les nostres institucions europees (interessantíssim i de gran nivell el debat a l'Ateneu Barcelonès el 17 de maig, organitzat per Greenpeace i Oxfam Intermón amb diferents forces polítiques amb representació europea). L'Acord de París és un gran pas i té fites exigents: la directiva de la UE vol aconseguir, per a l'any 2050, una economia totalment descarbonitzada. Ara s'està discutint quin és l'objectiu per al 2030. Però aquests acords climàtics ensopeguen amb resistències dels estats, tot i les multes a què s'exposen si no els compleixen. Espanya va endarrerida però al febrer va presentar un Plan Nacional Integrado de Energía i Clima 2021-2030; un pla molt ambiciós que pretén recuperar el temps perdut i que situaria Espanya, juntament amb França, al capdavant. Pel que fa a Catalunya, des del 2013 no s'ha construït cap parc eòlic. Ara mateix produeix 1.123 MW d'origen eòlic; un 5,08% del total espanyol. Cal que ens posem les piles i mai més ben dit. Vivim molt tranquils sense voler saber que el 54% de l'energia de Catalunya prové de les nuclears.

Estic d'acord que hem de fer una crítica, una esmena a la totalitat, al sistema econòmic global que ens condueix cap a aquest desastre. Deien Philipp Blom i Marina Garcés al debat 'Revisitant Europa, de la història als valors' a l'Ateneu Barcelonès, celebrat el 13 de maig, que pensant ens podem fer millors. I contribuir a construir una vida "vivable". Efectivament, millorar no significa nodrir-nos de riquesa i encara menys quan aquesta riquesa és tan desigual i injusta. Hem de plantejar-nos mesures i opcions de vida concretes que impulsin un canvi de paradigma econòmic, social i cultural que posi fre a les grans corporacions mundials, algunes de les quals tenen una envergadura econòmica superior al PIB de molts estats. Sols som massa petits per poder fer-ho. Només ho podem aconseguir enfortint la UE.



Tinc a les mans el projecte “Emergència climàtica. Compromís i crida a l’acció” del PLA CLIMA (Ajuntament de Barcelona). El compromís de Barcelona, reconegut en el Pacte d’Alcaldes i Alcaldesses, la Xarxa de Ciutats C40 i el Carbon Disclosure Project, es concreta en aquest Pla amb un paquet de 242 mesures per assolir un objectiu d’emissions de gasos amb efecte d’hivernacle del 45% el 2030 respecte al 2005. De manera que Barcelona reconeix que ens trobem davant d’una emergència climàtica que requereix intensificar l’acció.

El projecte emfasitza el darrer “Informe Especial sobre l’escalfament global d’1,5°C,” elaborat pel Grup Internacional d’Expertes de Canvi Climàtic (IPCC, per les seves sigles en anglès) , en el qual s’estableix amb claredat que estem en una situació d’emergència: cal una dràstica intensificació de l’acció els propers 10-15 anys. Amb aquest propòsit s’ha constituït la Taula d’Emergència Climàtica de Barcelona (un grup de treball del Consell de Sostenibilitat) on han estat convidats les administracions de l’Estat, la Generalitat, així com tots els grups municipals, per tal de generar un marc de treball que comprometi a l’Ajuntament i la resta d’agents implicats a fer front a l’emergència climàtica. L’objectiu d’aquesta taula és elaborar els continguts de la “Declaració d’Emergència Climàtica de Barcelona”, que entrarà en vigor a partir l’1 de gener de 2020.

El resultat que es proposen assolir són ambiciosos i del tot necessaris. Certament, tal i com estableix l’IPCC estem en una situació d’EMERGÈNCIA i el meu parer és que, per assolir els resultats que el Pla esmenta, les mesures haurien de ser molt més dràstiques. Moltes em semblen pal·liatives; que posen pedaços. I així no resoldrem res. Si es cert que el món se’n va en orris, cal agafar el bou per les banyes. Barcelona pot ser una ciutat modèlica, en aquest sentit. ¿Què us semblaria una Barcelona amb immenses àrees d’arbres arreu de la ciutat (envaint el que ara són vies públiques) i una circulació de vehicles privats reduïda al mínim? Proveir de pàrquings les entrades a la ciutat i d’una fluida xarxa de transport elèctric. Això per començar.

Etiquetes: cultura i sostenibilitat

Etiquetes: desenvolupament territorial

- [3]

URL d’origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2019/canviar-mon-per-sobreviure>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/viladotpm>

[2] https://www.ara.cat/internacional/Troben-plastic-descens-profund-ocea_0_2233576750.html

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/8104>